

Pátek

1. Mám pár kámošů. Ty ale spíš zajímá, kudy se do auta leje benzín nebo jestli velký prsa u ženský fungujou při dopravní nehodě jako airbag. Prostě pubertáci. A v těhle kruzích já se pohybuju! Včera jsem byl třeba na návštěvě u Davida. Fajn kluk. Ale když mu začnu vyprávět, jaká to je hovadina organizovat u nás na osadě společnou a spřátelenou dovolenou, evidentně je mu to šumafuk. Ta jeho apatie mě fakt dokáže naštvat. Často mu i nadávám, což mě pak dost mrzí, jelikož je to můj nejlepší kámoš. On když slyší nadávky a sprostý slova, znervózní a po těle mu naskočí divná červená vyrážka, co vypadá z deseti centimetrů jako ošoupaný letecký snímek Českomoravské vrchoviny. Myslím, že to dělá schválně. Nějak odborně zatají dech nebo co, přitlačí a kopřivka je na světě. Pak ji začne nehtama rozškrabávat s takovou odevzdanou samozřejmostí, že to nevydržím a znova mu vynadám. Z Českomoravské vrchoviny se tak vzápětí stávají Alpy.

Nechci ho trápit, a tak se radši svěřuju tobě, můj bezbranný zápisníku. Akorát pro tebe budu muset vymyslet nějakou dobrou skrýš. Nevím, jestli to dokážu. Moje matka totiž patří mezi fanaticky náruživé uklízečky, co utírají prach i z návštěvy a akvariijní rybičky leští sidolem, takže jí nic neunikne. Každá štěrbinka v našem bytě je pečlivě vydezinfikovaná a vyluxovaná. Nemůžu jí tu upjatost vyčítat, lidi bojujou s neurózou různě. Zatím svůj zápisník strkám pod papírový model Křivoklátu, co jsme se ségrou před léty slepili, když nás sklátily příušnice.

Snad bych se měl na úvod představit. Jmenuju se Jakub Cecilka, studuju gympl, mám rád hudbu, legraci, jednu holku a tak. Brzo mi bude osmnáct, tedy až v únoru, ale pro vrchního u nás v hospodě jsem už dávno dospělej. Stačí, abych si jen tak jako náhodou položil před sebe pивní tácek, a hned mám na stole půllitr s hustou bílou pěnou.

Fakt je, že tomu tak nebylo vždycky. Ještě před rokem se mi chlapi v hostinci U Boučků posmívali a tvrdili o mně, že jsem mlíčňák, což mě dost uráželo, ale nedal jsem to na sobě znát. Pak se mi stala ta událost, že jsem vjel na kole v plný rychlosti do trnkového keře. Trandil jsem si to z kopce po asfaltce, kterou kdysi silničáři

spravili tím způsobem, že před díry zatloukli trojúhelníkovou dopravní značku s vykřičníkem. Ne že bych rychlost bicyklu nepřizpůsobil stavu vozovky, to ne. Na druhou stranu ale musím přiznat, že jsem tu šílenou d'uznu spatřil až na poslední chvíli. Nezpevněná krajnice byla hodná svého jména. Přední kolo zapadlo do škarpy u silnice a já do roští. Vlítnul jsem tam rovnou po hlavě. Trní jsem rozrážel svým jemným dětským obličejíkem jako křižník Potěmkin kry. Byla to šílená bolest. Vzpomněl jsem si přitom na Křivoklát a tu jejich mučírnu. Válel jsem se tam v roští a každý můj sebemenší pohyb trestalo hejno ostrých trnů. Když to chcete vědět, trochu jsem i brečel. Setmělo se. Zůstal bych tam snad do rána, kdyby mě nenašel sousedovic pes. Štěkal jako pominutej. Vystříhali mě ven nůžkama na živej plot. Trny jsem měl fakt úplně všude, ze všeho nejvíc ale v obličejí.

Hluboký škrábance na tvářích poněkud zdrsnily můj image. Nespočet strupů a jizev dodalo mému výrazu punc mužné bojovnosti. Od té doby mi v hospodě vždycky bez řečí nalili. A právě včas. Kdybych totiž nepil pivo a pasívně nešlukoval tabákový svinstvo, těžko by mi vůbec někdy zhrubnul hlas. Už jsem si často říkal, že snad budu věčně dítětem. Skoro vůbec jsem nerostl a můj hlas byl vysokej jak žižkovská věž. Snad denně jsem musel poslouchat, že vypadám tak nějak něžně a sladce, což mě maximálně vytáčelo. Známi mě dávali za vzor svým dětem až do té chvíle, než jsem svou poeticky přešlechtěnou auru rozčísnul hlasitým neformálním zvoláním:

„Vyserte si voko!“

A pak se to po pár püllitrech stalo: zčistajasna jsem začal růst. Za měsíc jsem dokázal urazit několik centimetrů (a řídítka mého horského kola). Fakt, nelžu! Tak se ze mě stal chlap. Všechno mi bylo malé: trička, kalhoty, pokojík a vesmír. Taky některý holky ze třídy se změnilly. Najednou se mi přestaly zastávat a svěřovat. Už s nimi nebyla taková legrace. To mi docela vadilo. Abych tedy přiznal barvu, po té rychlé hormonální proměně jsem se cítil trochu nesvůj. Prostě že by mi zrovna z uší stříkaly gejzíry bujarého veselí, tak to se teda říct nedá. Depka to byla, jestli to chcete vědět. Už zase mi dřepala na záda a drtila plotýnky.

2. Naše rodina odjakživa patřila k chatařům - kotlíkářům neboli trampům. Určitě jsme pokrevně svázaní s tou paní Trampovou, co se odstěhovala do Ameriky, aby si tam užívala. Jakmile někdo z příbuzných vidí oheň, okamžitě ladí kytaru, naráží sud a shání buřty na opékání. Lhostejno, jestli hoří Veletržní palác nebo Národní divadlo. Ve světle těchto skutečností je mi stále víc jasnější, proč strejdu z Nymburka vyhodili od hasičů.

Trampská vášeň táhne se mým životem jako ostnatý drát kolem utečeneckého tábora. Díky ní jsem málem nabyl dojmu, že všechny volné víkendy se nutně musejí trávit v osadě Údolí bizonů, kde dávají klíš'ata a mravenci dobrou noc. On ten kraj má fakt něco do sebe: hluboké lesy s mechem věčně rozrytým od divočáků, skály po kolena namočené v říčce jménem Bublava, ostrov, co z letadla vypadá jako placatá šnečí ulita a na kterém leží ta naše slavná chatová osada. Kdyby mi zdejší flóra, fauna a sauna nebyly násilně předhazovány jako povinná četba ve škole, určitě bych sem jezdil radši.

Dost už úvodních řečí! Jde se chrnět. Zítra to vypukne a já si nemůžu dovolit celej den prozívat. Čundráci by si pak mysleli, že mě trempink nudí.

Sobota

1. Dnes jsme tedy dospěli k historickému mezníku, který se navždy vryje do ztvrdlých jater trempíků z Údolí bizonů. Naše báječná společná dovolená uprostřed panenských hvozdů a nekonečného přátelství právě začíná! Všech šest dřevěných chaloupek na pahorku mezi stromy ožije jako droždí v těstu. Huráááá!!! Že už několik dní prakticky pořád prší? Tím líp! Aspoň utužíme naše městem zhýčkaná těla.

Kubo, hlavu vzhůru, je to tvá poslední masová dovolená v tvém životě, utěšoval jsem sám sebe, když se vlak konečně silou vůle rozjel. Vždyť už příští rok oslavíš osmnáctiny, dospělost zaklepe na dveře a k tvým nohám se odevzdaně svalí celý širošíř svět. Ty zatoužíš svobodně poznávat, prožívat a riskovat. Pak už nebudeš muset zbůhdarma zabíjet čas v nějakém kotlíkářském ghettu.

Během prvních patnácti metrů lopotný jízdy jsem si musel připustit, že uprostřed toho šíleného vrzání, skřípání a rachotu lze jen těžko naslouchat tónům linoucím se z walkmanu, a sluchátka uložil zpátky do batohu. Vagón se kýval ze strany na stranu jako rybářská kocábka, takže lidi trpící mořskou nemocí postupně zezelenali. Ještě že špinavá okna nešla dovřít a do vozu proudil čerstvý ranní vánek. Měli jsme štěstí, indiáni nerozebrali koleje a zloději mědi neukradli zabezpečovací zařízení. V cestě za dobrodružstvím už nic nebránilo.

Nemám rád železnici a vlakem cestuju jenom s krajním sebezapřením. Opravdový trauma prožívám při průjezdu tunelem, zejména když průvodčí zapomene rozsvítit a ve vlaku je tma jako v mozku paranoidního politika. To si pak jednu ruku dávám před obličej, druhou držím zavazadla a v třetí mám připravený spray s pálivým obsahem pro případnou sebeobranu.

Jo, už slyším to vaše chichotání. Však vy se mi přestanete smát, až vám řeknu, jak dopadl můj otec. Ten obrannou prevenci trestuhodně podceňoval, ba co víc: důvěřoval lidem a železnici. Nevyplatilo se mu to. Cestoval poloprázdnou lokálkou a najednou

bác: tunel a tma a dupání a funění a tlumený volání o pomoc a tma. Když vlak konečně vyjel na světlo boží, táta už jen bezvládně ležel na sedadle. Nejdřív ho ostatní pasažéři považovali za opilce v předposledním tažení a pohrdavě si od něho odsedávali. Kdyby si v tu chvíli odpustili moralizující průpovídky a místo toho mu raději poskytli první pomoc, mohl klidně žít. Aspoň lékař, který ho pak ohledával, tuhle možnost nevyloučil. Vlak stačil ještě projet tři zastávky, než si cestující definitivně všimli, že má táta vytržštěný oči a zvalchovanéj krk. Pár lidí začalo křičet. Nějaká studentka medicíny položila otce na záda a snažila se ho oživit. Umělé dýchání ani masáž srdce nepomohly. Bylo to až příliš rychlý. Pro nás všechny. Jako rána palicí do hlavy. Zemětřesení v tvarohovém mrakodrapu.

Jsou to už čtyři roky. Představte si, že toho grázla, co otce oddělal, ještě nechytli. Ani jeho popis nemají. Nikdo nic neviděl a neslyšel. Byla přeci tma a vlak tak příšerně řachtal. A průvodčí ušetřil žárovky a elektrickou energii. Myslím, že prémie ho neminuly.

2. Nikdy nepochopím, proč se naše osada jmenuje zrovna Údolí bizonů, když se celá rozkládá na rozpláclém kopci. Jednou jsem si na to stěžoval našemu šerifu Petrovi.

„A tys tu někdy viděl bizona?“ odpálkoval mě drze.

Zřejmě to byla právě místní komunita, kdo si přál, aby Údolí bizonů ani na konci druhého tisíciletí nepoznamenalo civilizační tornádo. Zatímco za humny zuřila vědeckotechnická revoluce, v chaloupkách nad Bublavou se topilo v kamnech a kadilo do smradlavých latrín. (Nedokážete si ani představit, jak hnusný a odporný to je, když vám mazlavý fekálie ošplouchnou zadnici.) Až před pár lety sem nějaký osvícený reformátor nechal zavést elektrický proud. Vsadím se, že ho za tento hrůzný čin osadníci svrhli rovnou dolů ze skály na kopí napuštěné hadím jedem.

Od železniční zastávky vede k potoku ještě celkem obstojná cesta s prehistorickými zbytky asfaltu. Motorista na ní zařadí nanejvýš jedničku, a když uvízne v bahně, tak i zpátečku. Sestupovali jsme po ní do údolí s jakousi přehrávanou pietou budovatelských filmů. Mlčky jsme prošli kolem černé skládky, ze které se na nás zubila ozubená

kola jakési vyřazené výrobní linky, vydatně obložené všemožným haraburdím. Zdálo se mi, že kamna v popředí na mě vyplazují z trouby jazyk. Mohl jsem si zanádat na lidskej ksindl, ale jevil se mi zbytečný rozčilovat se a spalovat tak vitaminy v těle. Radši jsem si vychutnával každý krok a rozhlížel se ostřížím zrakem po kraji.

Už zase jsem si přál omládnout tak o deset let a chytat ryby, stavět bunkry, lézt po stromech, čůrat ze skály rovnou do potoka, budovat přehradu, bát se stínů, šerifa a porybného. Fakt se nenávidím za tyhle moje duševní stavy. Jenom mi zaplevelují mozek a odvádí od reality života.

„Cecilko, s minulostí nic nenaděláš! Smiř se s ní a žij už sakra tím, co právě je!“ seřval by mě psycholog.

Auta jsou na tom líp, pomyslel jsem si, když jsme dorazili k potoku, klidně můžou couvat a projet si všechno ještě jednou. Před námi jich na odstavném parkovišti stálo hned několik. Motoroví miláčkové vyčítavě hleděli za svými páničky, kteří je tu opuštěné nechali reznout. Nemohli jinak, úzkou lávku přes Bublavu lze zdolat pouze pěškobusem a to jen za střízlivého stavu, s čímž se štamgasti restaurace U Boučků dodnes nesmířili. Možná proto lávka tak často páchne močovinou. Vysvětlení je nasnadě: Klátící se opilec pomalu vkrácí nad potok a rozhlédne se. Zurčící živel vůkol jej natolik uchvátí, že mu zdřevění nohy jako Meresjevovi. Pak přijde na řadu močopudný efekt potoku.

K chatám už vede jenom krátká, úzká pěšinka, kterou tu zřejmě milióny let vyhrabával potůček. Je pokryta lesní hrabankou, ze které občas vyčuhuje syrová a nepoddajná skála. My děti jsme tu často pořádaly závody v běhu do kopce nebo spíš do kopečka. Rodiče z toho měli neobvyklou radost, jelikož večer jsme pak byly tak utahaný, že jsme neměly sílu cokoliv ničit a usínaly metr nad postelí.

Pověst běhu poněkud utrpěla před pěti lety, kdy se jej poprvé, a doufejme, že naposled, zúčastnila malá Žanetka. Její matka - věčně zasněná stará Bára Knoblauchová - byla totiž jako vždycky v mimoni a holce naservírovala oběd těsně před závodem. Nikdo se tudíž nemohl divit, že Žanetka se v cíli ohnula jako přes klandr a před zraky vyděšený poroty vyhodila celou porci svíčkové.

„Ta je pravá, na mase my nešetříme,“ dodala bláznivá Knoblauchová a připojila ještě přednášku o životosprávě dětí ve vývoji.

Od té doby nemůžu svíčkovou ani cítit. Na místě, kde ji tenkrát Žaneta vyvrhla, začala růst podezřele hustá a zelená tráva. V tom jídle asi muselo být hodně multivitaminů.

Zásob jídla a věcí byly čtyři přečpaný tašky. Táhnul jsem je hrdě, i když se sebezapřením. Hned za mnou šla matka, která neustále štěbetala cosi o tom, že mi pomůže a že nemůže jít jen tak bez zavazadla. Definitivně zmlkla až před chatou, když jsem všechny tašky položil na lavičku vedle dveří.

Najednou mi to popadlo a nemohl si pomoci. Vyběhnul jsem ven z osady přes stráň, propletl se mezi kmeny statných borovic a celkem rozvážně stanul na nejvyšším místě skály.

Tak toto je místo romantikům a sebevrahům zaslíbené, kde si snílkové a básníci musejí dávat pod jazyk nitroglycerin. Jen kousek odtud, pod skálou, je tajuplná jeskyně, co míří kolmo dolů a kam se ještě nikdo z nás neodvážil vlézt. Vhodíte-li do ní kámen, padá bez přestání i několik vteřin. A pak ta strašidelná ozvěna!

Jako opilá kněžna Libuše před věštbou jsem se na skále klátil ve větru. Stromy v protisvahu mi mávaly větvemi a dodávaly kuráž. Rozepnul jsem si zip a zmobilizoval vylučovací ústrojí. Sotva světležlutá tekutina spatřila světlo světa, přivlastnil si ji vítr - darebák a rozprášil ji v jemný aerosol jako kadeřnice lak na vlasy. Ani tohle varování mě nedonutilo přestat močit. Klidně se mi smějte, ale já si v tu chvíli připadal nejšťastnější na celým tomhle vykutáleným a stresovaným světě. Měl jsem chuť řvát radostí, ale odvaha mě nějak zradila nebo co. A taky vítr mě zradil. Dostal jsem plný zásah. Sprška kapek zvolna smáčela tričko a, bohužel, i obličej.

Vzpomněl jsem si na Bulharsko, kde mě na molu ohodil příboj. Mořská voda měla ale tenkrát úplně jinou chuť. A taky voněla.

Utřel jsem si rty a očima přitahoval husté černé mraky, co se cudně převalovaly za lesem. Hrozně jsem si přál zmoknout. Jen déšť mohl ze mě smýt stopy a zažehnat tak hroznou potupu. Myslím, že jsem se styděl a taky mi to přišlo dost hloupý.

Celá kotlíkářská osada už tepala opravdovým tramským životem, když jsem se oschlý vrátil z dětinského výletu. Moc jsem si přál, aby nikdo nezpozoroval bílé mapy na mém triku. Měl jsem štěstí, všichni natěšení Pražáci se plně oddávali rozkoši, kterou jim přinášela právě začínající společná dovolená. Běhali sem a tam jako Ferda mravenec před deštěm a chystali potřebné rekvizity. Rychle jsem se převlíknul a sledoval z okna ten frmol.

3. Celou dobu, co píšu tyhle řádky, si fakt lámu hlavu nad tím, jak vám nenuceně a zábavnou formou představit osazenstvo všech šesti chat. Víím, těch figurek je nějak moc. Dokonce jsem si i pohrával s myšlenkou, že jednu famílii i s chaloupkou vyškrtnu a budu soustavně ignorovat, abych vám ulehčil orientaci v postavách, ale prostě jsem to nedokázal. Mám dobrý srdce a fyzická likvidace mi je bytostně cizí.

Posud'te sami:

Škrtat mě a mojí matku Veroniku mi připadá dost hloupý, já přece nejsem sebevrah ani matkovrah. Dokážu zabít tak akorát nudu. A i ta se někdy dost dlouho trápí.

Pak tu máme Střevíčkovy. U těch taky žádná poprava nepřipadá v úvahu. Jejich mladší syn David (17) je totiž můj nejlepší kamarád. Má sice romantickou duši, ale často se chová jako gauner. Když na své kytare vybrnká tesklivou melodii, holky se k němu stahují jako medvědi k včelím úlům. Několikrát jsem už musel jeho nástroj tajně rozladit, aby si ten moula o sobě tolik nemyslel.

Ani Vydražilovy nemůžu vyhodit do povětrí, protože jejich dcera Helena (17) je fajn holka. Už jsem jí to málem několikrát řekl, ale ona pokaždý vycítla, o co mi jde, a včas mě zpražila nějakou surovou poznámkou. Kdybych nevěděl, jak mě nenávidí, klidně napíšu, že ji mám rád. Nevím, proč si zasedla zrovna na mě, v Údolí bizonů žijí mnohem větší trdla.

Třeba starej Nimrava (29), ekolog - nemotora. Minulý rok přivlekl do chaty speciální elektrický záchod, kterému vznešeně říkal ekologická toaleta. Vyrobil ji doma na koleně podle zahraničních plánek. Princip je prý geniálně jednoduchý: celý zásobník hoven se neustále zahřívá a do druhého dne je ze stolice kompost. Nová

aparatura pracovala jen několik hodin. Nimrava ji totiž místo na 220 zapojil omylem na 380 voltů nebo tak nějak. Už odpoledne jsme se na hřišti nemohli ubránit pocitu, že se někomu pálí na plotně cibulka. „Otovi hoří hajzl!“ zvolal kdosi v davu, jakmile z Nimravovic příbytku počal stoupat varovný dým. Ota byl právě s rodinou na houbách, když jsme hasili jeho doutnající exkrementy. Představte si, že takovýhleho troubu si vzala jedna z nejkrásnějších holek na osadě, Denisa (26). A dokonce spolu mají roztomilou dcerku Romanu (5). Otakara bych fakt s chutí vykopl z mého literárního díla, ale jeho holky Nimravovy by se asi bez něj trápily a to nechci.

Ani autoritářskou Báru Knoblauchovou (46) neodpravím, protože pak bych musel vyškrtnout i její dcery Žanetu (16) a Dominiku (21). To bych byl tedy sám proti sobě, protože právě Žaneta mě možná šíleně miluje a občas se mě snaží i svést. Čtenář by tak přišel o napínavé erotické scény a právem by se mohl domnívat, že jsem morous, který furt něco kritizuje, protože ho nikdo nemá rád.

Poslední partají v tomhle zapadákově je chaloupka, kterou od jistého pana Rouchy koupila před třemi lety tajuplná starší dáma jménem Ester Borowitzka (82). Tahle bláznivá babka si myslí, že ve svém minulém životě vegetovala právě tady na osadě a že tu někde nutně musí být zakopaný poklad. Podle názoru většiny lidí je Ester prdlá a patří do blázince. Nehádám se s nimi, ale nějak se mi nechce lámat hůl nad tou nebohou ženou. Je to emigrantka, která umí líp česky než někteří televizní moderátoři. Pár let po revoluci obcházela pražské realitní kanceláře a jen náhodou si všimla chaty pana Rouchy. Fotografie nezajímavé barabizny s krajinou ji prý natolik nabudila, že vzala tužku a bleskově načrtla plánec celého ostrova včetně lávky a potoku. Přitom naše Údolí bizonů nikdy před tím ani z vlaku neviděla. Jako by v ten okamžik někdo oživil spící část jejího mozku nebo co. Stařenka Rouchovu chatrč okamžitě zakoupila a nyní už patří do osadního inventáře. Pravda, náš tramský kolektiv ji nepřijal zrovna nadšeně. Například pan Vydražil ji označil za klekánici a ostatní chataře vyzval, aby své děti nepouštěli ven po setmění. Po několika týdnech však citová bariéra padla, když kdosi nezodpovědný pozval staříčkou Ester k táboráku. Vyprávěla jako rádio, které nelze vypnout.

4. Tmavé mraky za oknem upalovaly někam směrem k jihovýchodu. Zřejmě se bály, že je dohoní ještě mnohem tmavější, hustší a zamračenější chuchvalce. Zatáhlo se a začalo pršet.

To nám ta dovolená pěkně začíná, pomyslel jsem si a sklesle se odebral do svého pokoje v podkroví. Sotva jsem dovřel dveře, už na ně kdosi lehce zaklepal. Pevně jsem se chytil kliky.

„Kdo je?“ zeptal jsem se a zdůraznil otazník.

„Otevřete, kůzlátka, to jsem já, vaše maminka,“ zazněl zpoza dveří dívčí zkomolený hlas.

Zatím, Žaneto, splňuješ všechna očekávání, pomyslel jsem si. Udělal jsem moc dobře, že jsem tě nevyškrtnul. Pánskou část čtenářské obce určitě potěší tvá křehká a štíhlá postava, jejíž jemné proporce stále ještě hormony doladují. Tomu se říká titěrná, až mravenčí práce!

„Hurá, stará koza se vrátila!“ zvolal jsem nadšeně a pustil kliku.

Vešla do místnosti. Okamžitě mě praštily do očí její odvážně vykrojené džínové kraťasy. Ať se snažily sebevíc, před zvědavými kukadly nedokázaly všechno schovat. O to právě Žanetě šlo, změnila se v bezcharakterní návnadu. Mokrý tričko se zvolna ztrácelo v barvě její kůže. Z těch všech lákadel jsem byl nervózní jako dítě u vánočního stromku.

„Promiň, ale já teď zrovna nemám čas,“ pronesl jsem s hranou slušností a obrátil zrak k časopisům na stole.

Asi minutu mi bezradně stála za zády. Plnými doušky si vychutnávala naservírovaný ponížení. Její mozek makal jako bakterie při hnilobě. Vsadím se, že se jí kouřilo z uší.

„Tak čau,“ zašeptala ledabyle a odešla.

Cos čekala, Žanetko? Přece nechceš, abych tu díky tobě sepisoval červenou knihovnu!

Pečlivě plánovaný táborák se nekonal. Pramínky deště bičovaly vzorně postavenou hranici z borového dřeva. Prohlubně v židlích, ve kterých si obvykle hoví mozolnaté hýždě, už dávno zaplnila voda. Šlahouny deště vymývaly každou skulinku mezi dlaždicemi před naší chajdou. Brečelo jehličí na stromech.

Pozoroval jsem to všechno otevřeným oknem a zhluboka vdechoval vzduch nasycený kyslíkem. Ještě na chvíli se mi v hlavě

roztančil ten skvělej pocit, co jsem si vychutnal na skále, a pak to na mě padlo. Deprese z organizované zábavy.

Normálně tu hrajeme volejbal, vybiku, soft tenis nebo jen tak sedíme na lavičkách a popijíme pivo. Když je fakt nejhůř, běháme s buzolou po lese, hledáme pečlivě ukryté vzkazy, šplháme, skáčeme a funíme na čas v rámci bojové hry. Taky sbíráme dříví na táborák a chystáme zábavná a veselá čísla na večer. Fakt, pionýrskéj tábor hadr. Za deště je ale zábava totálně plonková.

Ochladilo se. Zavřel jsem okno a zaposlouchal se do rytmů, které vyťukával déšť do střechy a okapů. Představoval jsem si vzdálená místa na zeměkouli, ze kterých se odpařila voda, co nám teď zkrápí okno. Cítil jsem horké slunce, co ji vyrvalo z pralesů, močálů i ze zpocených těl lidí, kteří možná mají stejné starosti jako já. Zdálo se mi, že nemám vůbec oprávnění cokoliv někomu závidět, že si každý na tomhle světě nese svůj těžkej ruksak.

Déšť mě uklidnil. Můj mozek se sám pročistil a zprůhlednil jako moře.

5. Od Střevíčkovíc chaty se ke mně donesl tlumený smích.

V bublajícím veselí jsem jasně zaslechl Helenino hihňání. Klid mých tělesných orgánů byl rázem ten tam. Touha setkat se s ní a spatřit její blondátou hlavu se prala s ješitností: co já se jim mám vnucovat, když mě stejně nepozvali.

Netrvalo to dlouho a já ve fungl novém tričku klepal na dveře rozdováděný chajdy. Možná to byla jenom náhoda, ale jakmile jsem vstoupil, emoce jejího osazenstva poněkud ochladly.

„Čau, Kubo,“ zaskřehotal David, když se konečně nechal vyrušit z nějakého zvláštního snu nebo co, a hodil po mě pomeranč. „Chytej!“

Jelikož jsem už romanticky zasněným okem sledoval Helenu, letící jižní ovoce mě šíleně vylekalo. Prudce a nekoordinovaně jsem rukama zčeřil vzduch před sebou, ale pomeranč přesto nechytil. Ten se vykutálel dveřmi ven na pěšinku a pak směrem do údolí.

David Střevíček a Dominika Knoblauchová vyprskli smíchy. Helena Vydražilová pohrdavě spráskla ruce a odfrkla si stejně otráveně jako cirkusový drezér, který právě zlomil hůl nad nemotorným hrochem.

„Fakt Hurvínek,“ ohodnotila můj výkon.

Kdyby to nebyla Helena, zareagoval bych aspoň trošku vtipně: „Jen jsem chtěl odehnat komára,“ nebo „mám křivici, urychleně potřebuju vitamín D,“ nebo „já dokážu spolehlivě chytnout akorát tak chřipku.“ Takhle jsem se zmohl akorát na přízemní a zbytečné: „Chtěl bych tě vidět na mém místě.“

„Není nic snazšího,“ odvětila, vstala a postavila se ke dveřím. „A dělej, nemám čas, musím ještě psát dopis mému klukovi.“

Zavrával jsem, před očima mi hustě zasněžilo, pot vytryskl z pórů jako ze stříkačky. To všechno během dvou, tří vteřin. Za tak krátký čas se hladina mého sebevědomí opět ustálila na normálu.

„Dělej!“ zopakovala už v bojovém postavení, jako kdybych měl po ní vrhnout nejmíň protitankovou střelu.

Drapnul jsem pomeranč do pravé ruky a schválně ledabyle s ním mrsknul směrem ke dveřím. Heleniny reflexy opravdu fungovaly skvěle. Dívka ladnými pohyby sledovala letící ovoce, ale bylo jí to prd platný. Plod se totiž odrazil od podlahy, pak od botníku a zmizel v otevřených dveřích. Zůstaly po něm akorát oranžové stopy na nábytku.

Trapný ticho mě fackovalo ze všech stran. David a Dominika tentokrát nepřispěchali na pomoc se svým osvobozujícím smíchem.

„Nepřechodil jsi náhodou v mládí obrnu?“ zeptala se mě Helena hlasem plným bodavého soucitu. „Nerada bych tu trápila mrzáka.“

Naštval jsem se. Někde dole ve mně najednou vybuchnul kotel trpělivosti. Pojistka lidský hrdosti se přehřála. Chňapnul jsem poslední pomeranč, který zůstal v míse na stole, pečlivě zamířil a prudce hodil. Šťavnatý plod přistál Heleně rovnou na čele. Efektivně se rozplácl do všech stran. Helena zašilhala, zavrávala a zalapala po dechu. Se sklopenou hlavou si prohlížela postříkané tričko. Zřejmě přemýšlela, jak co nejrychleji vtipně zareagovat, ale nic ji nenapadlo.

„Jé, tady voní pomeranče,“ zvolala radostně Žaneta, když se vkradla do chajdy. Následovala ji celá tlupa osadníků. Svépomocí přivlekli malý sud piva. Původně se měl vypít u táboráku, ale příroda těm našim nenapravitelným romantikům seškrtala plány. Několik ochotných párů rukou rychle přineslo židle, stolky a kelímky. Žízeň si podmanila Údolí bizonů.

Pípy se ochotně chopil Martin Vydražil, otec Heleny. Bývalý politik, který si zničil kariéru tím, že zašantročil pár sponzorských milionů. V politice zblbnul. V tom stranickém fofru si uhnal paranoiou. Na první pohled sice vypadá roztomile, jeho švejkovské břicho vzbuzuje úsměv a soucit, ale doma bych ho mít nechtěl. Pokud se s ním dáte do řeči, musíte na všechno, co řekne, kývat a občas ho i přátelsky plácnout po zádech. To on má rád. V opačném případě se rozčílí a začne bojovat do poslední kapky krve. Lékař mu zakázal rozčilovat se, protože má vysoký tlak, ale on si prostě nedá říct. Jednou, to už byl dost ojiněnej pivem, mi vážně tvrdil, že masařka umí zavírat oči a mrkat. „Jasně,“ odvětil jsem mu tenkrát, „oči zavírá hlavně za letu, aby nedostala z tý vejšky závrať.“ On vám rázem změnil barvu. Fakt, nelžu. Uši měl ještě světle oranžové, ale jeho čelo už zářilo jasně červenou barvou. Naštval se. Že prý na takovouhle úroveň diskuse nemůže klesnout. Doporučil mi, abych se stal novinářem, a nakonec ve mně objevil latentního komunistu. Ale jinak je hodnej.

Prudký gejzír zpěněného piva vystřelil ke stropu jako raketoplán Discovery do vesmíru. Náhodní přihlížející sledovali tu show v rolích pracovníků řídicího střediska v Houstonu. Zatímco pěna mířící vzhůru držela ještě disciplinovaně tvar a směr, od stropu se již pivo odráželo chaoticky do všech stran a vytvářelo tak iluzi padajícího sněhu.

Martin Vydražil před pivním živlem zcela kapituloval. Nehybně stál s pípou v ruce vedle sudu a zachmuřeně se rozhlížel po místnosti. Zřejmě usoudil, že se ho někdo z přítomných pokusil zdiskreditovat. Šerif Petr Střevíček a jeho žena Jana se mezitím snažili pivní dělo zneškodnit.

Když tlak v sudu konečně klesnul, byli všichni v místnosti mokří a olepení. Jako by nás všechny poslantal dinosaurus.

Chvilku ticha vystřídal hurónský smích. Osadníci si vzájemně připadali legrační. To už se na pivní Pompeje přišli podívat i Nimravovi, jejichž malá Romanka právě usnula, a taky stará paní Ester. U Střevíčků se sešla celá osada.

Sounáležitost zahořela vroucím, teplým plamínkem. Zatímco ženy ruku v ruce poklidily, muži venku úspěšně narazili další sud. Tentokrát si dali mnohem víc záležet. Začal mejdan - demonstrace přátelství a solidarity. Pivo teklo proudem, tentokrát opravdu tam,

kam jsme si přáli. Šerif hrál na kytaru tábornický odrhovačky a všichni nadšeně zpívali. Ani Bambini di Praga by se za takový aktivní přístup k písním nemusely stydět.

Seděl jsem mezi Knoblauchovic holkama. Cítil jsem živočišný teplo, které sálalo z jejich stehen. Obě měly na sobě bílé kraťasy a růžový svetřík. Obě usrkávaly colu s rumem. Obě se „báječně bavily“. Obě se neustále vrtěly a ohlížely, jestli jako jsou dost v centru pozornosti. Trčel jsem mezi nimi jenom proto, že hřály.

„Nesmírně mě těší, že jsi po letech váhání a neangažování se konečně našel svoje místo ve společnosti,“ zařval na mě David v tom kotlíkářském kraválu a podíval se laškovně na obě růžové dívky.

Nesnáším ty jeho rádoby intelektuálský řečičky. Naučil se je od svého povedeného brášky Standy, který se živí tím, že do republiky dováží levné spodní prádlo z Asie. Podnikatel. Mně tedy tohle slovo na jazyku nehořkne. Holt má Standa peníze, to jo, ale maká jak vodní elektrárna při povodni. Je svobodnej a nejmíň osm holek ho plánuje v příštím kvartále sbalit. Jenže on na muchlování nemá čas. Kromě dneška vlastně. Přijel ve svém atraktivním fáru. Všichni ho plácají po zádech, jako kdyby mu zaskočilo sousto a on si nemohl odkašlat.

„Tak jak jdou obchody, Stando?“ zeptala se přátelsky Barbora Knoblauchová, matka těch dvou kráčmer, o které jsem se ohříval.

„Nestěžuju si.“

„Ještě aby sis stěžoval! Nikdy na tom lidi nebudou tak špatně, aby chodili navostro.“

Je to už pár let, co mu Barbora veřejně a ráda říkávala, že by si neměl moc vyskakovat, když studuje za peníze dělnické třídy. Osm hodin denně musela dřít u šicího stroje, až se jí kouřilo od jehly, zatímco on se klidně poflakoval v posluchárnách. Jednou se neudržela a vmetla mu do obličeje svoji vlastní myšlenku:

„Muž, kterej nemá mozoly, není chlap.“

Otevřel dlaně a upřímně se zastyděl.

Dneska se tihle dva málem objímají. Ona, svobodná matka, pořád šije kalhoty nebo co. On, inženýr, zaměstnává ve svém podniku aspoň dvacet lidí. Tomu říkám přátelství na druhý pohled.

Teprve teď jsem si všimnul Heleny. Seděla na opačné straně u okna a celkem zasněně si mě prohlížela. Z čela jí trčela masivní fialová boule. Oči měla červenější než obvykle. Když si všimla, že ji

pozoruju, jakoby omylem odvrátila pohled. Bylo mi jí líto. Šíleně jsem chtěl vstát, omluvit se a pofoukat její bolavé čelo. Na druhou stranu jsem ale věděl, že mi vynadá a možná mě i poníží. Přiznávám se zbaběle, trochu jsem se i bál.

Kolikrát já si už slíbil, že se v tomhle beznadějném vztahu přestanu angažovat, že ta rozmazlená fiflena mi může být do konce života ukradená, ale pak se mi to vždycky nějak vyrvalo z opratí. Prostě přišla, zeptala se, proč už nevolám, a já v tu ránu zase naskočil do starých vyježděných kolejí. Bylo mi jí líto, abyste věděli. Někdy fakt dokázala být docela milá a veselá.

Jednou jsme spolu byli v kině. Forestu Gumpovi zrovna umírala matka, když jsem jí položil ruku na koleno. Vyjekla jako dítě, kterému právě dává doktorka injekci vitamínu C do zadku, a rázem bylo po všem. Jindy mě zase povolala k sobě domů, abych jí pomohl s úkolem z matematiky. Když jsem jí řekl, že mám zrovna narozeniny, zčervenala a neřekla ani slovo. Zřejmě se bála, že mi bude muset dávat pusku nebo co. Taky u nás občas tak nějak zvláště zazvonil telefon. Vždycky jenom dvakrát, třikrát cinknul a nikdo se v něm neozýval.

Co se tělesných parametrů týče: musím čestně přiznat, že Helena je kočka. Štíhlá blondýnka, co má jen trošinku větší zadek než Žaneta. Moc dobře se opaluje a její pleť je tak jemná a hladká, že vodní kapky od ní při sprchování odskakují jako pingpongové míčky. Aspoň si to tak představuju. Od té doby, co ve dvanácti začala nosit horní díl plavek, mám tupej pocit, že toho přede mnou schovává mnohem víc, jestli mi tedy rozumíte.

Spíš je to soucit, co mě k ní přitahuje. To brzo přejde. Obzvláště teď, když si našla přítele. Vdá se, odstěhuje a všechno vyšumí jako kysličník uhličitý v sodovce.

Celá Střevíčkovice chajda povstala. Osadníci naráz pozvedli číše s omamným nektarem. Nyní už bylo čitelně vidět, že alkohol v žilách našich trampů stihnul udělat kus poctivé práce. Sklenice, hrnky a püllitry pluly chaoticky volným prostorem tam a zase zpátky. Podle toho, jak se viklali lidé, kteří je hrdě drželi před sebou a kteří si zároveň v hlouby duše určitě přáli, aby tahle šaškárna co nejdřív

skončila. Jediný šerif Petr to cítil jinak. Pomalu se vydrápal na štokrle, aby ho viděli i ti v zadních řadách.

„Tak vás tu zas všechny vítám, kamarádi,“ pronesl pateticky, s neobvyklým důrazem na rezonanci v hrudi.

Všichni až odporně zvažněli. Načež s hnusem pohlédli na Standu, který při šerifově projevu omylem utrousil několik slov a narušil tak posvátnou pietu. Standa provinile sklopil zrak.

„Opět jsme se sešli,“ pokračoval poněkud labilní šerif, „abychom si společně odpočinuli a načerpali tak sílu do další práce... Jistě, mohli jste odletět k moři a v klídku se opejkat na sluníčku. Neudělali jste to. Jsem rád...“

Šerif se proklatě vychýlil od svislé osy y a začal máchat rukama jako při kraulu v pevné víře, že neztratí stabilitu. Z fyzikálního hlediska si už měl dávno rozbít hubu. Jenže pro romantického kotlíkáře zřejmě pozemské zákony neplatí nebo co. Tvrdohlavý náčelník prostě odmítal zakončit své artistické číslo nějakým efektním pádem. Tohoto náročného úkolu se proto ochotně ujal ekolog Ota Nimrava. Zřejmě se mu odkrvily myšlenky, jak rychle vstal k přípitku. Nebo se mu prostě jen zatočil svět po tom půllitru slivovice, co do sebe stihnul nalejt. Fakt je, že sebou nečekaně plácnul naznak. Strašidelně to zadunělo.

Hrdý Ota se s tímto potupným pádem do poslední chvíle odmítal smířit. Ještě za letu se snažil chytit něčeho pevného. Stihnul však akorát prudce odstrčit židli, kterou měl za sebou. Ta vzápětí podřála stolek s barevnou televizí. Drahá japonská mašinka žuchla na zem. Anténní svod strhnul z poličky už tak dost labilní bustu T.G.M.. Symbol demokracie dopadl přímo na televizi.

Ozvala se šílená rána, praskot a cinkání střepů. Cosi se dlouho kutálelo ke dveřím. Pak nastalo ticho. Jen zvenku k nám doléhal štěkot psíka Tobiho, který se bál v opuštěné Vydražilovic chatě.

Na podlaze se válelo němé torzo televizního přijímače. Masarykova hlava hrdě trčela z rozbité obrazovky. Velikán se na nás díval tak vyčítavě, až jsme se my, strážlivější, museli zastydět.

„Nebát se a nekrást,“ pronesl Martin Vydražil, aby dal hned vzápětí posunky najevo, že se s tímto krédem víc než ztotožňuje.

Opilý šerif Petr Střevíček stál před tou spouští zcela netečně. Dálkovým ovládáním mířil kamsi dolů na zbytky televize a postupně zkoušel namačkat všechny programy.

„Je pozdě, už se nevysílá,“ pronesl do mrtvolného ticha a odešel ven vymočit se.

„My samozřejmě všechnu škodu uhradíme,“ spustila Denisa Nimravová, když se jí podařilo zprovoznit svého nemotorného manžela.

Nemá to s ním jednoduché, ale on si s ní naštěstí taky užije. Denisa je totiž fanatickou učitelkou češtiny a zásadně mluví jenom spisovným jazykem. Totéž pak nekompromisně vyžaduje i od svých nejbližších, aby se za ně, jak sama říká, nemusela jako češtinářka stydět.

„Hlavně že se nikomu nic nestalo,“ rozhlašoval s opileckou patlavostí Standa. „Pojďte si spravit chuť,“ pronesl nakonec vítězoslavně a dal do frcu mísu s plátky uzeného lososa.

Labužníci sklopili ocasy. Jejich mlsné jazyky žonglovaly s tou laskominou takřka posvátně.

Vrzly dveře a do místnosti vstoupil promočený šerif.

„Vono ještě prší?“ optala se Milena Vydražilová, matka Heleny.

„Říká se: Prší ještě?“ neudržela se Denisa, přičemž jako nadšený žáček, který právě slavnostně objevil větu tázací, zdůraznila otazník na konci věty.

„Ale ne, to mě jenom počůraly veverky,“ odsekl už zjevně truchlící náčelník, kterému venku všechno došlo.

„Chá-chá-chá-pu, mě jednou v zo-zo-zo-zologický počůral lev,“ zapojil se bezelstně do diskuse Ota, drtič nábytku a televizí.

Účastníci mejdanu si vzájemně vyměnili soustrastné pohledy.

„Na tu televizi bychom měli přispět všichni, a rovným dílem,“ řekla Ester Borowitzka, kterou stále ještě strašil incident s japonskou elektronikou.

„Strop mi hnije, stůl mi podřali, televize je v čudu,“ zabědoval šerifskéj Petr. „Doufám aspoň, že mezi váma není žádnéj žhář,“ dodal apaticky a přesně v duchu pravidla „příležitost dělá zloděje“ sebral ze stolu čísi krabičku zápalek. „Z bezpečnostních důvodů se zabavuje!“

„Tu televizi samozřejmě zaplatíme, a sami,“ zdůraznila ještě jednou Denisa, o kterou se jako žebřík opíral její již zcela ochrnutý manžel.

„Co blázníš,“ opáčila hlubokým hlasem Barbora. „Tady pro Standu to určitě nebude problém koupit svým rodičům televizi, když může utrácet peníze za nový auto a lososa.“

I vyskočil plamínek ze žhavých uhlíků, které odjakživa doutnaly v proletářské duši naší Barbory. Tvářila se vítězoslavně. Konečně se jí podařilo aplikovat v praxi svou teorii třídního boje.

„Ale to víte, že jo,“ odmítal Standa přemýšlet nad problémem a dál se cpal kapitalistickým lososem.

„Náš Stáňa není žádný chudák,“ přiznala Jana Střevíčková, „ale všechny peníze si vydělal poctivě.“

„Říká se: žádný hlupák,“ opravila ji Denisa.

Barbora se rozesmála. Lapala při tom teatrálně po dechu a chytala se za břicho. Pak jakoby seriózně zvažněla.

„My vám samozřejmě nic nevyčítáme,“ pronesla v roli samozvané tiskové mluvčí kotlíkářského kolektivu. „Jsme přeci odjakživa kamarádi, kteří držej při sobě, že jo? A je jedno, z jakýho těsta. Některý věci nám prostě nepřísluší řešit, od toho je tu policie. Ale ať mi nikdo neříká, že takovej balík peněz se dá vydělat poctivě. Dyť já denně dřu jak mourovatá a s holkama sotva vystačíme.“

Zase všichni ztichli. Trapná pauzička na rozmyšlenou.

„Stávkujte a rozbijte stroje,“ poradil jsem Báře, aby řeč nestála, a vykoledoval si tak u matky pohlavek.

„Nebud' srab, Stando,“ řekl vzletně David svému staršímu bráchovi, „zaměstnej tady holky Žanetu a Dominiku jako modelky. Můžou předvádět tvoje spodní prádlo.“ Zvolna při těch slovech procházel místností a napařoval se jako manekýnka s bolavým slepým střevem. „Vsadím se, že obrat prodeje prudce stoupne.“

„Dej si pohov, Davide,“ okřikla Jana svého syna.

Obě děvčata, zjevně inspirována Davidovým nápadem, vyskočila ladně na stůl a zaujala místo mezi kalíšky, buráky a talíři s lososem.

„Jasně, zničte i stůl,“ procedil otupělý šerif.

Bára svižným tempem opustila místnost. Bouchly dveře.

Dopil jsem posledního panáka, na kterého si ještě vzpomínám. Holky pomalu odkládaly svršky a elegantně se vlnily v bocích. Dospělí je chytali za nohy a snažili se je dostat dolů. Prostě sranda největší.

Jejich tělesné disproporce byly do očí. Zatímco Žanetu by klidně odfoukl ze stolu vítr, sportovně založená Dominika byla samý sval a šlacha. Měly se spíš jmenovat David a Goliáš. Nikdy v životě jsem je neviděl takhle odvázaný.

„Pleas,“ vykřikl zklamaně Standa, když dívky přes protesty odhalily svoje spodní prádlo. „Do týchle značky já nedělám.“

Holky se dál vyzývavě vlnily jako dvě smyslný kobry. Dominika v tom přívalu vášní zvrhla láhev s vínem, Žaneta zas vysypala popelník a rozšlápla misku s bramborovými lupínky.

Pak nějaký moralista zhasnul. Párkrát jsem zívnuł a šel radši spát.